

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 30 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Société Zeturf Ltd przeciwko Premier ministre

(Sprawa C-212/08) ⁽¹⁾

(System wyłączności w zakresie urządzania i prowadzenia zakładów wzajemnych na wyścigi konne poza torami wyścigów konnych — Artykuł 49 WE — Ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Cele w postaci zwalczania uzależnienia od gier, zwalczania oszustw i przestępstw, jak również przyczyniania się do rozwoju obszarów wiejskich — Proporcjonalność — Środek ograniczający, który powinien mieć na celu ograniczenie sposobności do gry oraz ograniczenie działalności w zakresie gier hazardowych w sposób spójny i systematyczny — Podmiot prowadzący dynamiczną politykę handlową — Umiarkowana polityka reklamowa — Ocena przeszkody w zakresie prowadzenia sprzedaży tradycyjnymi kanałami dystrybucji oraz przez internet)

(2011/C 252/02)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Zeturf Ltd

Strona pozwana: Premier ministre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Wykładnia art. 49 i 50 WE — Dopuszczalność systemu polegającego na zastrzeżeniu wyłączności w zakresie zakładów na wyścigi konne poza torami wyścigów konnych na rzecz jednego podmiotu gospodarczego nienastawionego na zysk, lecz prowadzącego dynamiczną politykę handlową — Konieczność brania pod uwagę jedynie zakładów na wyścigi konne on-line lub całego sektora zakładów na wyścigi konne, bez względu na ich postać.

Sentencja

1) Artykuł 49 WE należy interpretować w ten sposób, że:

a) państwo członkowskie zmierzające do zapewnienia szczególnie wysokiego poziomu ochrony konsumentów w branży gier hazardowych może w sposób zasadny uznać, że jedynie nadanie praw wyłącznych jednemu podmiotowi, poddanemu ścisłemu nadzorowi ze strony organów władzy publicznej może pozwolić zapanować nad ryzykiem związanym z branżą gier hazardowych i realizować cel obejmujący przeciwdziałanie zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami oraz zwalczanie uzależnienia od gier w sposób wystarczająco skuteczny;

b) zadaniem sądu krajowego jest zweryfikowanie, czy:

— organy krajowe miały rzeczywiście na celu — według stanu w dacie właściwej dla stanu faktycznego sprawy przed sądem krajowym — zapewnienie szczególnie wysokiego poziomu ochrony, i czy w związku z tym zamierzonym poziomem ochrony ustanowienie monopolu mogło być rzeczywiście uznane za środek niezbędny, a także

— czy istniejący co do zasady nadzór państwowy nad podmiotem posiadającym prawa wyłączne jest skutecznie realizowany w sposób spójny i systematyczny w celu realizacji celów powierzonych temu podmiotowi;

c) aby zapewnić spójność z celami w postaci zwalczania przestępczości oraz ograniczenia sposobności do gry, przepisy krajowe ustanawiające monopol w zakresie gier hazardowych powinny:

— opierać się na stwierdzeniu, że działalność przestępna i oszukańcza powiązane z grami oraz uzależnienie od gier stanowią problem na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego, a rozwój działalności licencjonowanej i regulowanej może problem ten rozwiązać;

— pozwalać jedynie na prowadzenie umiarkowanej działalności reklamowej, ściśle ograniczonej do tego, co niezbędne, aby skłonić konsumentów do korzystania z kontrolowanych sieci gier.

2) W celu dokonania oceny ograniczenia swobody świadczenia usług poprzez ustanowienie systemu opartego na wyłączności w zakresie urządzania zakładów na wyścigi konne, zadaniem sądów krajowych jest uwzględnienie ogółu zastępowalnych kanałów dystrybucji tych zakładów, chyba że korzystanie z internetu skutkuje zwiększeniem ryzyka związanego z grami hazardowymi poza ryzyko istniejące w zakresie gier oferowanych za pomocą tradycyjnych

środków. W wypadku przepisów krajowych, które stosuje się w ten sam sposób do oferowania zakładów na wyścigi konne w internecie oraz za pomocą tradycyjnych kanałów dystrybucji, należy oceniać ograniczenie swobody świadczenia usług z punktu widzenia ograniczeń dotyczących całej zainteresowanej branży.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 30 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln — Niemcy) — Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde, Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt

(Sprawa C-262/09) (¹)

(Swobodny przepływ kapitału — Podatki dochodowe — Zaświadczenie w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych faktycznie zapłaconego związanego z dywidendami zagranicznymi — Unikanie podwójnego opodatkowania dywidend — Zaliczenie na poczet podatku w związku z dywidendami wypłacanymi przez spółki będące rezydentami — Dowody wymagane w odniesieniu do zagranicznego podatku podlegającego zaliczeniu)

(2011/C 252/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde, Marina Stöffler

Strona pozwana: Finanzamt Bonn-Innenstadt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Köln — Wykładnia art. 56 i art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 WE oraz zasad skuteczności i effet utile — Wpłata dywidend przez spółkę z siedzibą w jednym państwie członkowskim osobie opodatkowanej w drugim państwie członkowskim — Zgodność z prawem wspólnotowym systemu podatku dochodowego w drugim państwie członkowskim, który z jednej strony przewiduje „zaliczenie na poczet podatku” w wysokości 3/7 dywidend brutto, chociaż praktycznie nie jest możliwe określenie podatku dochodowego od osób prawnych obciążającego te dywidendy w przypadku spółki z siedzibą w innym państwie członkowskim, i który z drugiej strony uzależnia to „zaliczenie na poczet podatku” od złożenia deklaracji dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych sporządzonej zgodnie z jego własnymi przepisami podatkowymi, chociaż wydaje się praktycznie niemożliwe, aby podatnik złożył ją w odniesieniu do spółki z siedzibą w innym państwie członkowskim

Sentencja

1) W celu obliczenia kwoty zaliczenia na poczet podatku, do którego ma prawo akcjonariusz podlegający nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w państwie członkowskim w związku z dywidendami wypłaconymi przez spółkę kapitałową mającą siedzibę w innym państwie członkowskim, w braku przedstawienia dowodów wymaganych na podstawie przepisów pierwszego państwa członkowskiego, art. 56 WE i 58 WE sprzeciwiają się stosowaniu

przepisu takiego jak § 36 ust. 2 zdanie drugie pkt 3 Einkommensteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych) z dnia 7 września 1990 r., ze zmianami wynikającymi z ustawy z dnia 13 września 1993 r., zgodnie z którym podatek dochodowy od osób prawnych obciążający dywidendy zagraniczne podlega zaliczeniu na poczet podatku dochodowego od osób fizycznych należnego od akcjonariusza w wysokości ułamka podatku dochodowego od osób prawnych należnego od dywidend brutto wypłaconych przez spółki pierwszego państwa członkowskiego.

Obliczenie zaliczenia na poczet podatku powinno być dokonane w zależności od stawki opodatkowania wypłaconych zysków z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych mającej zastosowanie do spółki wypłacającej według prawa państwa członkowskiego jej siedziby, przy czym kwota podlegająca zaliczeniu nie może przekroczyć kwoty podatku dochodowego od osób fizycznych podlegającego zapłacie od dywidend otrzymanych przez akcjonariusza otrzymującego dywidendy w państwie członkowskim, w którym podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

2) W odniesieniu do stopnia szczegółowości, jaki powinny spełniać dowody wymagane w celu uzyskania zaliczenia na poczet podatku w odniesieniu do dywidend wypłaconych przez spółkę kapitałową mającą siedzibę w państwie członkowskim innym niż to, w którym podmiot otrzymujący dywidendy podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, art. 56 WE i 58 WE sprzeciwiają się stosowaniu przepisu takiego jak § 36 ust. 2 zdanie drugie pkt 3 zdanie czwarte lit. b) Einkommensteuergesetz z dnia 7 września 1990 r., ze zmianami wynikającymi z ustawy z dnia 13 września 1993 r., zgodnie z którym stopień szczegółowości oraz forma przedstawienia dowodów, jakie powinien dostarczyć taki podmiot powinny być takie same jak te wymagane, gdy spółka wypłacająca ma siedzibę w państwie członkowskim opodatkowania tego podmiotu otrzymującego dywidendy.

Organy podatkowe tego ostatniego państwa członkowskiego mają prawo wymagać od tego podmiotu, aby dostarczył on dowody pozwalające im w sposób jasny i precyzyjny skontrolować, czy spełnione są warunki uzyskania zaliczenia na poczet podatku przewidziane przez przepisy krajowe, bez możliwości dokonania oszacowania tego zaliczenia.

3) Zasada skuteczności sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu takiemu jak wynikające z przepisu § 175 ust. 2 zdanie drugie Abgabenordnung (ordynacji podatkowej), zmienionej przez Gesetz zur Umsetzung von EU-Richtlinien in nationales Steuerrecht und zur Änderung weiterer Vorschriften (ustawę o transpozycji dyrektyw Unii Europejskiej do krajowego prawa podatkowego i o zmianie innych przepisów) w związku z art. 97 § 9 ust. 3 Einführungsgesetz zur Abgabenordnung (ustawy wprowadzającej ordynację podatkową) z dnia 14 grudnia 1976 r., ze zmianami, które w sposób retroaktywny i bez ustanowienia okresu przejściowego nie pozwala na uzyskanie zaliczenia zagranicznego podatku dochodowego od osób prawnych obciążającego dywidendy wypłacone przez spółkę kapitałową mającą siedzibę w innym państwie członkowskim poprzez przedstawienie zaświadczenia w sprawie tego podatku zgodnego z przepisami państwa członkowskiego, w którym podmiot otrzymujący dywidendy podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu albo dowodów umożliwiających organom podatkowym tego państwa członkowskiego w sposób jasny i precyzyjny skontrolowanie, czy spełnione są warunki uzyskania korzyści podatkowej. Do sądu krajowego należy stwierdzenie, jaki jest rozsądny termin do przedstawienia rzeczonego zaświadczenia lub rzeczonych dowodów.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.